

پرسشهای شما

خوانندگان عزیز توجه نمایید، برخی از سؤالات مطرح شده در نامه‌های شما در این بخش پاسخ داده شده است.

○

○

○

○ در تحقیقاتی که توسط معلمان از ما خواسته می‌شود، صرفاً وعده نمره داده می‌شود. برای مثال برای یک درس ۲ تا ۳ نمره به نمره اصلی برگه امتحانی اضافه می‌شود. می‌خواستم بپرسم آیا این تحقیق‌ها که رونویسی از دو یا سه کتاب هستند، گردآورنده هم هیچ معلومات جدیدی بدست نمی‌آورد، چه ارزشی دارند. مگر نه اینکه تحقیق نشانه ذوق و علاقه فرد به کسب معلومات جدید است؟ پس چرا در ازاء یک تحقیق باید ۲ یا ۳ نمره اضافه می‌شود در صورتی که زحمات واقعی بعضی از بچه‌ها در این تحقیقات اصلاً با نمره قابل قیاس نیست.

● در این که جهت یک تحقیق فرد بایستی انگیزه داشته باشد تردیدی نیست، منتها چنانچه هیچگونه نمره و امتیازی به دانش آموز داده نشود، اکثر آنها به دنبال تحقیق نمی‌روند. لذا هر تلاش فراتر از محتوای درسی ارزشمند است. در مواردی هم ملاحظه می‌شود که موضوع خاصی را کلیه دانش آموزان یک کلاس با استفاده از یکی دو منبع موجود تهیه و ارائه نموده‌اند که وقتی این مقالات به بخش «پژوهشگران جوان» می‌رسد همکاران ما صرفاً به اعلام وصل بسنده می‌کنند و حتی در بعضی از کارهای ارسالی ملاحظه می‌شود فتوکپی کتاب را کنار هم چسبانده‌اند.

در کنار این امر، پژوهشهای ارزشمند دانش آموزان قرار می‌گیرد، همانطور که در سؤال آمده است با یکی دو نمره نمی‌توان زحمات محقق را ارج نهاد ولی در همین بخش است که پژوهشگران واقعی بی توجه به امتیازات نمره‌ای یک کار تحقیقی خوب را پی می‌گیرند و ارائه می‌نمایند.

○ در المپیادها و به طور کلی مسابقاتی که در میان دانش آموزان مراکز صورت می‌گیرد، تفاوت کاملاً مشخصی وجود دارد. به طوری که همواره مراکز تهران به نتایج بهتری دست پیدا می‌کنند. در حالی که حتم دارم علت کم کاری و عدم تلاش بچه‌های سایر مراکز نیست، می‌خواهم علت این تفاوت را بدانم.

● این که تهرانی‌ها در مسابقات برتر باشند، با توجه به حضور تدریجی دانش آموزان مراکز در سالهای آخر دبیرستان، مشخص شده است که این طور نیست. مشهد، اصفهان، کرمان، تبریز، رشت، ارومیه و... در تیم‌های ملی المپیادها حضور داشته‌اند. در مرحله کشوری المپیادها هم اغلب شهرها حضور دارند، حتی اگر از کل استان آنها دو نفر آمده باشد، یک نفر از مراکز سازمان است. در مسابقات دیگر هم شهرستانی‌ها جای خود را یافته‌اند، منها یک نکته را نباید از نظر دور داشت که گزینش تهران در هر پایه از میان ۴۰ هزار دانش آموز با معدل ۱۹ و بالاتر صورت می‌گیرد در صورتی که جهت حداقل ۲۶ مرکز در ۱۳ شهر تعداد واجدین شرط ثبت نام زیر هزار نفر می‌باشد. در «شیمی سمپاد» هم ملاحظه شد شهرستانی‌ها حضور قدرتمند دارند و نظایر آن که کم نیست.

○ من دانش آموز سابق مرکز... وفارغ التحصیل سال ۷۳ هستم. قصد انتشار یک نشریه کامپیوتری را دارم، مدیر مرکز می‌گوید از تهران باید اجازه بگیریم. شما روشن کنید ما قید مرکز را بزنیم یا اینکه ما را هم آدم حساب کنند.

● اگر قرار باشد نشریه‌ای به صورت فراگیر و منظم منتشر شود حتماً بایستی ضوابط مربوط به قانون مطبوعات در آن رعایت شود که درجه اول اجازه است. نشریات داخلی یک مرکز که مثلاً در صد نسخه برای یک مدرسه تکثیر می‌شود ضرورتی به

استعلام از سازمان یا مجوز مزبور ندارد. سازمان هم نمی‌تواند نشریه‌ای را بدون طی مراحل قانونی چاپ کند یا مجوز چاپ بدهد. اگر دقت کرده باشید «روایت» هم به صورت ضمیمه فرهنگی - دانش‌آموزی مجله چاپ می‌شود در غیر این صورت بدین شکل امکان انتشار نمی‌توانست داشته باشد.

○ آیا بعد از گرفتن دیپلم دبیرستان هم می‌توانیم تحت پوشش سازمان باشیم؟

● این که فارغ التحصیلان مراکز، خانه دوم خود را مرکز آموزشی سازمان بدانند - که می‌دانند - نمی‌توان از آن چنین فهمید که آنها تحت پوشش سازمان هستند. منتها ارتباط مستمر با مراکز، همکاری در تدریس، آزمایشگاه و فوق‌برنامه‌ها و گردهمایی‌هایی که فارغ التحصیلان دارند، نمونه‌هایی از ارتباط است.

○

○

○

